

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 9 d'octubre de 2024

Catequesi. L'Esperit i l'Esposa. L'Esperit Sant guia el poble de Déu cap a l'encontre amb Jesús, la nostra esperança.

8. «Tots van quedar plens de l'Esperit Sant» L'Esperit Sant en els Fets dels Apòstols

[El següent text també incorpora parts que no es van llegir però que es consideren pronunciades]

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En el nostre itinerari de catequesi sobre l'Esperit Sant i l'Església, avui fem referència al llibre dels Fets dels Apòstols.

El relat del davallament de l'Esperit Sant per Pentecosta comença amb la descripció d'alguns signes preparatoris —el vent impetuós i les llengües de foc—, i troba la conclusió en l'afirmació: «Tots van quedar plens de l'Esperit Sant» (Ac 2,4). Sant Lluc —que va escriure els Fets dels Apòstols— subratlla que l'Esperit Sant és qui assegura la universalitat i la unitat de l'Església. L'efecte immediat d'estar “plens de l'Esperit Sant” va ser que els Apòstols «començaren a parlar en diverses llengües» i van sortir del Cenacle per a anunciar Jesucrist a la multitud (cf. Ac 2,4s).

D'aquesta manera, Lluc va voler destacar la missió universal de l'Església com a signe d'una nova unitat entre tots els pobles. De dues maneres veiem que l'Esperit treballa per la unitat: per una part, empeny l'Església cap a l'exterior, per tal que pugui acollir cada vegada més persones i pobles; per un altre, la reuneix en el seu interior per a consolidar la unitat aconseguida. L'ensenya a estendre's en la universalitat i a recollir-se en la unitat. Universal i una: aquest és el misteri de l'Església.

El primer dels dos moviments —la universalitat— veiem que s'esdevé en el capítol 10 dels Fets dels Apòstols, en l'episodi de la conversa de Corneli. El dia de Pentecosta, els Apòstols havien anunciat Crist a tots els jueus i als observants de la llei mosaica, qualsevol que fos el poble al qual pertanyessin. Va ser necessària una altra «Pentecosta», molt similar a la primera, la de la casa del centurió Corneli, per induir els Apòstols a ampliar l'horitzó i enderrocar la darrera barrera, la que separava jueus i pagans (cf. Ac 10-11).

A aquesta expansió ètnica se li afegix la geogràfica. Pau —ho llegim novament als Fets dels Apòstols (cf. 16,6-10)— va voler proclamar l'Evangeli en una nova regió de l'Àsia Menor; però, està escrit, «l'Esperit Sant [...] els [ho] havia impedit»; va voler passar per Bitínia «però l'Esperit de Jesús no els ho permeté». Es descobreix a continuació la raó d'aquestes sorprenents prohibicions de l'Esperit: a la nit, l'Apòstol va rebre en somnis l'ordre d'anar a Macedònia. L'Evangeli sortia així de la seva regió natal, Àsia, i entrava a Europa.

El segon moviment de l'Esperit Sant —el que crea la unitat—veiem que s'esdevé en el capítol 15 dels Fets, en el desenvolupament de l'anomenat Concili de Jerusalem. El problema plantejat és com aconseguir que la universalitat aconseguida no comprometi la unitat de l'Església. L'Esperit Sant no sempre obra la unitat de sobte, amb intervencions

miraculoses i decisives, com per Pentecosta. També ho fa —en la majoria dels casos— amb un treball discret, que respecta els temps i les diferències humanes, passant a través de les persones i les institucions, la pregària i la confrontació. D’una manera, diríem avui, sinodal. Això és el que va passar, de fet, en el Concili de Jerusalem per a la qüestió de les obligacions de la llei mosaica que s’havien d’imposar als conversos del paganisme. La solució va ser anunciada a tota l’Església amb les paraules que coneixeu bé: «L’Esperit Sant i nosaltres hem decidit» (Ac 15,28).

Sant Agustí explica la unitat realitzada per l’Esperit Sant amb una imatge que s’ha convertit en clàssica: «Allò que és l’ànima respecte del cos de l’home, això mateix és l’Esperit Sant respecte del cos de Crist que és l’Església.»¹

Aquesta imatge ens ajuda a comprendre una cosa important. L’Esperit Sant no obra la unitat de l’Església des de l’exterior, no es limita a ordenar-nos que estiguem units. Ell mateix és el «vincl de la unitat». Ell és qui realitza la unitat en l’Església.

Com sempre, concloem amb una idea que ens ajuda a passar de l’Església en el seu conjunt a cadascun de nosaltres. La unitat de l’Església és la unitat entre les persones, i no s’aconsegueix establint un pla, sinó en la vida. Es realitza en la vida. Tots volem la unitat, tots la desitgem des del més profund del nostre cor; però és tan difícil d’aconseguir que, fins i tot dins del matrimoni i de la família, la unitat i la concòrdia són de les coses més difícils d’aconseguir i encara més de mantenir.

La raó és que cadascú vol, sí, que es realitzi la unitat, però entorn del seu punt de vista, sense pensar que l’altra persona que té davant pensa exactament el mateix sobre el “seu” punt de vista. Per aquest camí, la unitat no fa més que allunyar-se. La unitat de la Pentecosta, segons l’Esperit, s’aconsegueix quan ens esforcem per posar Déu, i no nosaltres mateixos, en el centre. La unitat dels cristians també es construeix així: no esperant que els altres s’uneixin a nosaltres allí on som, sinó avançant junts vers Crist.

Demanem a l’Esperit Sant que ens ajudi a ser instruments d’unitat i de pau.

---

¹ *Discursos* 267, 4.